

Fra LaRouche-bevægelsen 22. sep. 2014: Et videnskabeligt præcist program: Ikke vage almenheder

I en intens diskussion med medarbejdere søndag insisterede Lyndon LaRouche på at stille spørgsmålet:

»Hvad må vi gøre nu, hvad er tvingende nødvendigt at gøre lige nu, og hvad vil føre til katastrofe, hvis vi ikke gør det?«

Han insisterede gentagne gange på det videnskabeligt præcise svar, snarere end blot vage almenheder.

Faktisk sagde han, at det, vi må gøre, er at tilvejebringe en løsning på det afgørende spørgsmål, som kommer til at bestemme, om vores økonomi skal leve eller dø. Det er på tide at blive seriøse og tænke over, hvad det er, vi skal gøre, og hvordan vi kan gøre det; hvad der er afgørende nødvendigt for vores organisation og for livet i USA i særdeleshed, netop nu? Hvad er det vigtigste spørgsmål, som må stilles og løses inden for de næste minutter?

Hvad er det, vi skal gøre? Hvad er den ene ting, som er mest karakteristisk og som viser os, hvad vores forpligtelse går ud på nu her i aften?

Under diskussionen refererede en medarbejder til Keplers princip, som LaRouche havde påpeget ved slutningen af sit webcast fredag, den 19. september, med ordene:

»Det er ikke en forklaring. Det er en kendsgerning, at der er noget der, som man ikke kan kontrollere, men som man kan erfare. Og det er, hvad al stor, klassisk kunst går ud på.

Klassisk musik er et typisk eksempel på den samme ting. Og man tager hele historien med renæssanceperioden, fra Renæssancens begyndelse og til dens slutning, og det er det definerende koncept, og det, der mangler, er, at de fleste mennesker i dag ikke har noget begreb om, hvad renæssancekonceptet er for noget. De tror altid, at der er et trick, som man kan bruge. Men det er et princip, et universelt princip! Og det er ikke noget, som man kan kopiere, det er ikke noget, man kan behandle på den måde. Det er noget, som overtager én, og som man er villig til at adlyde. Og det er, hvad sandheden er, og det er, hvad stor kunst vil sige, i sin højeste form.«

Senere under diskussionen sagde LaRouche faktisk, at vi i den politiske komite igennem længere tid har haft en grundig undersøgelse af, hvilke forholdsregler, der skal til for at redde denne nation fra kaos. Og alt, hvad der udarter til kaos, må forhindres. Man kan ikke bare have almenheder, overfladiske almenheder, når man skal håndtere dette spørgsmål. Man må have et meget præcist, grundlæggende set implicit videnskabeligt præcist program. Uden det ævler man bare, og der er ikke en mere venlig måde at sige det på, end at man ævler, som er anvendelig i den forbindelse. Det, vi gjorde, og som jeg selv i særdeleshed gjorde med forslaget til Bill Clinton, var et meget præcist koncept. Det indeholder kvalifikationer, hvor jeg sagde, »Måske ikke det her, og måske ikke det der, men dette her.« Men ellers var det et meget præcist program, som ville fungere. Og de alternative programmer, som er blevet foreslået, vil ikke fungere. Kort og godt: de vil ikke fungere. Og derfor har vi ét valg, eller vi har variationer af dette valg, som vil kunne fungere, og det er, hvad vi vil holde os til, eller også gå ad Helvede til for ikke at gøre det. Sådan er det.

